

Адвокати:

Владимир Љ. Добрић
Марина М. Лучић
Душан М. Васиљевић
Бранислав В. Маринковић

Адв. приправник:

Ана Н. Деспотовић
Пословни секретар:
Сандра Ђорђевић

ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев. 1980/2019

Тужилац: Девић Илија из Београда, Виле Равијојле бр. 9, кога по пуномоћју у прилогу заступају Владимир Љ. Добрић, адвокат из Београда, Бирчанинова 15 и Небојша Ђокић, адвокат из Београда

Тужени: Град Нови Сад, кога заступа Градски јавни правобранилац

ПОДНЕСАК ТУЖИОЦА у вези изјављене ревизије

Након изјављене ревизије, тужилац је дошао до сазнања да је тужени почео да извршава обавезу регулисања међународног аутобуског саобраћаја, коју је имао како по основу измењеног и допуњеног Генералног плана града Новог Сада до 2020, тако и као уговорну обавезу према АТП Војводина а.д. Нови Сад. Према писању градског портала 021.РС од 26.08.2019. „**Градска управа за саобраћај донела је одлуку да се укине аутобуско стајалиште за туристичке аутобусе у зони терминала код железничке станице.** Ново аутобуско стајалиште налази се на саобраћајници која је у зони раскрснице Сентандрејског пута и Пута новосадског партизанског одреда, иза бензинске пумпе НИС“ поручују у управи за 021.рс. У питању је саобраћајница која се налази крај несуђене нове станице, због које се води спор између власника АТП Војводина Илије Девића и града Новог Сада...“

Доказ: 1. Копија чланка са портала 021.РС од 26.08.2019.

Тужилац сматра да се ради о битној чињеници која је настала након доношења првостепене и другостепене пресуде, а која указује да није основан ниједан разлог који је тужени истицао у поступку у прилог неизвршења уговорне обавезе да регулише међународни аутобуски саобраћај на начин да новоизграђена аутобуска станица тужиоца може да функционише и обавља редовну делатност, по основу које би по редовном току ствари могла да остварује и приходе и добит и тужилац и АТП Војводина.

Премештајући терминал са старе локације код железничке станице на нову локацију код новоизграђене аутобуске станице АТП Војводина, сам тужени је одустао од свих приговора

које је у току поступка износио, а које су првостепени и другостепени судови усвојили доносећи пресуде.

Тужилац обавештава Суд да је дана 26.08.2019. поднео Уставном суду Иницијативу за оцену уставности чл. 14. ЗОО.

Доказ: 2. Иницијатива тужиоца за оцену уставности чл. 14. ЗОО поднета Уставном суду 26.08.2019.

Тужилац сматра да се ради о релевантној околности, имајући у виду да се пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж. 1556/18 од 09.10.2018 и пресуда Вишег суда у Новом Саду П. 249/2011 од 27.12.2017. заснивају и на правном ставу из пресуде Врховног касационог суда Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013. г. да је ст. 1. т. 2. уговора од 08.05.2006. ништав управо зато што садржи монополску клаузулу у смислу чл. 14. ЗОО. На основу овог става, судови су отишли су корак даље, сматрајући да је ништава обавеза туженог и из ст. 5. овог уговора, у којем се тужени обавезује да регулише међуградски саобраћај на начин да новоизграђена аутобуска станица тужиоца може редовно да послује. У поднетој Иницијативи за оцену уставности одредбе чл. 14. ЗОО дају се разлози за неуставност ове одредбе у правном поретку РС након доношења Закона о заштити конкуренције из 2005. а посебно након ступања на снагу Закона о заштити конкуренције од 2009. са изменама од 2013. У Иницијативи се дају детаљни разлози за неуставност, с тим што се сада посебно указује да се ради о системским законима који су донети у поступку извршења међународне обавезе РС из **чл. 73. ст. 2. Споразума о стабилизацији и придруживању између Европских Заједница и њихових држава чланица са једне стране и Републике Србије са друге стране да примењује у свој законодавству и пракси критеријуме који проистичу из примене правила конкуренције која се примењују у Европској Заједници, а нарочито из чл. 81, 82, 86. и 87. Уговора о Европској заједници и инструмената тумачења које су усвојиле институције Заједнице.** Република Србија је наведени Споразум о стабилизацији и придруживању ратификовала у Скупштини Републике Србије и објавила у Службеном гласнику РС – Међународни уговори“, бр. 83/2008. У том смислу, правила о заштити конкуренције из Закона о заштити конкуренције не само да имају супермаџију у односу на одреду чл. 14. ЗОО, већ одредба чл. 14. ЗОО не може упоредо са правилима из Закона о заштити конкуренције да постоји и да се примењује у јединственом правном поретку у смислу чл. 4. ст. 1. Устава РС. Све наведено умешач сматра да је битно да укаже ревизијском суду, јер уколико се и ова ревизијска пресуда буде позивала на став да је и одредба ст. 5. уговора од 08.05.2006. ништава и да тужени нема обавезу да изврши своју уговорну обавезу, позивом на одредбу чл. 14. у вези чл. 103. ЗОО, а Уставни суд буде огласио одредбу чл. 14. ЗОО неуставном, тужилац ће у складу са чл. 61. Закона о Уставном суду тражити измену такве пресуде.

Све наведено указује да није било ниједног ни стварног ни правног разлога да тужени не изврши обавезу да регулише међумесни аутобуски саобраћај тако да АТП Војводина може да обавља своју делатност, као и да се инвестиција тужиоца заштити од несавесног поступања туженог, нити постоји разлог да суд ослободи туженог обавезе накнаде штете за неизвршење обавезе и угрожавање инвестиције тужиоца.

Тужилац остаје код свих ревизијских навода.

Београд, 27.08.2019.

Пуномоћник тужиоца